

fritaget af denne forordning, blev nødvendige, da Kommissionens forordning (EF) nr. 1400/2002 ⁽¹⁾ af 31. juli 2002 om anvendelse af traktatens artikel 81, stk. 3, på kategorier af vertikale aftaler og samordnet praksis inden for motor-køretøjsbranchen (forordning (EF) nr. 1400/2002) trådte i kraft?

2) Såfremt det første spørgsmål skal besvares benægtende:

Skal artikel 4 i forordning (EF) nr. 1400/2002 fortolkes således, at konkurrencebegrænsende aftaler i en motor-køretøjsforhandlerkontrakt, som efter denne forordning i sig selv udgør alvorlige begrænsninger (»sorte klausuler«), undtages ikke ved udløbet af den etårige overgangsfrist efter forordningens artikel 10 den 30. september 2003 har ført til bortfald af fritagelsen for samtlige konkurrencebegrænsende aftaler i kontrakten fra forbuddet i artikel 81, stk. 1, EF, når denne kontrakt er blevet indgået, mens forordning (EF) nr. 1475/95 var gældende, er indrettet efter bestemmelserne i denne forordning og er blevet fritaget i henhold til denne forordning?

Gælder dette i hvert fald, når den ugyldighed af alle konkurrencebegrænsende kontraktbestemmelser, der følger af fællesskabsretten, i henhold til national ret har til følge, at hele forhandlerkontrakten er ugyldig?

⁽¹⁾ EFT L 145, s. 25.

⁽²⁾ EFT L 203, s. 30.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 19. april 2005 af Consiglio di Stato i sagen Centro Europa 7 s.r.l. mod Ministero delle Comunicazioni, Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni, samt Direzione Generale Autorizzazioni og Concessioni del Ministero delle Comunicazioni

(Sag C-380/05)

(2006/C 10/19)

(Processprog: italiensk)

Ved kendelse afsagt den 19. april 2005, indgået til Domstolens Justitskontor den 18. oktober 2005, har Consiglio di Stato i sagen Centro Europa 7 s.r.l. mod Ministero delle Comunicazioni, Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni samt Direzione Generale Autorizzazioni og Concessioni del Ministero delle Comunicazioni forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

- 1) Skal artikel 10 EMRK, som der henvises til i artikel 6 EU, forstås således, at denne bestemmelse garanterer et alsidigt udbud af radio- og tv-programmer, hvilket indebærer, at

medlemsstaterne er forpligtet til at sikre et alsidigt udbud og en effektiv konkurrence på området, som hviler på bestemmelserne om antitrust, og som i lyset af den teknologiske udvikling sikrer netadgang og en mangfoldighed af operatører, uden at der er mulighed for lovligt at fastholde en duopolistisk markedsordning?

- 2) Kræver de bestemmelser i EF-traktaten, som garanterer den fri udveksling af tjenesteydelser og fri konkurrence, således som fortolket af Kommissionen i dens fortolkende meddelelse af 29. april 2000 om koncessioner i fællesskabsretten, at principperne for tildeling af koncessioner skal sikre en ikke-diskriminerende og ligelig behandling såvel som gennemsigtighed, forholdsmæssighed og iagttagelse af privates rettigheder? Er bestemmelserne i italiensk ret, nærmere betegnet artikel 3, stk. 7, i lov nr. 249/1997 og artikel 1, stk. 1, i lovdekret nr. 352 af 24.12.2003, som konverteret til lov nr. 112/2004 (Gasparri-loven), i strid med disse traktatfæstede bestemmelser og principper, for så vidt som det i disse bestemmelser accepteres, at selskaber, der overskrider antitrust-grænserne, fortsat driver virksomhed, hvilket har medført, at selskaber, der — som det sagsøgende selskab — har fået tildelt de relevante koncessioner i overensstemmelse med en forskriftsmæssig udbudskonkurrence, udelukkes fra markedet, da de ikke har kunnet drive den virksomhed, som koncessionen vedrører, fordi de ikke er blevet tildelt frekvenser (hvilket skyldes knappe og utilstrækkelige frekvenser, hvilket igen er en følge af, at de virksomheder, der råder over såkaldte overskudsnet, fortsat driver virksomhed)?

- 3) Følger det af artikel 17 i direktiv 2002/20/EF ⁽¹⁾ (»tilladelsesdirektivet«), at direktivet havde direkte virkning i den nationale retsorden fra den 25. juli 2003, og at medlemsstater, der havde tildelt koncessioner til radio-/tv-spretningsvirksomhed (herunder retten til at installere net eller levere elektroniske kommunikationstjenester eller brugsretten til frekvenser) havde pligt til bringe disse koncessioner i overensstemmelse med fællesskabsbestemmelserne? Skal denne pligt anses for at omfatte en pligt til faktisk at tildele de nødvendige frekvenser for at kunne udøve virksomheden?

- 4) Er artikel 9 i direktiv 2002/21/EF ⁽²⁾ (»rammedirektivet«) og tilladelsesdirektivets artikel 5, som bestemmer, at tildelingsprocedurer skal være åbne, ikke-diskriminerende og transparente (artikel 5), og at de skal bygge på objektive, transparente, ikke-diskriminerende og forholdsmæssige kriterier (artikel 9) til hinder for en ordning med generelt samtykke som den, der er fastsat i national ret (artikel 23, stk. 5, i lov nr. 112/2004), som — idet der i loven er givet tilladelse til, at de såkaldte »overskydende net«, der ikke er udvalgt efter en udbudskonkurrence, fortsætter deres sendevirksomhed — har til virkning at påvirke andre virksomheders rettigheder i henhold til fællesskabsretten (artikel 17, stk. 2, i direktiv 2002/20/EF) (»tilladelsesdirektiv«) derved, at disse virksomheder bliver udelukket fra muligheden for at drive virksomhed, selvom de har vundet en udbudskonkurrence?

- 5) Havde medlemsstaterne i henhold til artikel 9 i direktiv 2002/21/EF («rammedirektivet»), artikel 5, stk. 2, andet afsnit, og artikel 7, stk. 3, i direktiv 2002/20/EF («tilladelsesdirektivet») samt artikel 4 i direktiv 2002/77/EF⁽¹⁾ en pligt til i det mindste fra den 25. juli 2003 (jf. tilladelsesdirektivets artikel 17) at skride ind over for en situation, som den her foreliggende, hvor frekvenserne til brug for drift af radio-/tv-spredningsvirksomhed som den, der udføres (drift af anlæg, uden koncession eller tilladelse, der er bevilget efter en sammenligning af ansøgerne), rent faktisk er fuldt udnyttet, og som således indebærer, at denne virksomhed udføres uden nogen form for korrekt planlægning af udnyttelsen af æteren og uden, at der tilstræbes en øget mangfoldighed, hvilket desuden er i strid med de koncessioner, som medlemsstaten har tildelt efter en udbudskonkurrence?
- 6) Kunne og kan den undtagelse, der er fastsat i artikel 5, stk. 2, andet afsnit, i direktiv 2002/20/EF («tilladelsesdirektivet») og artikel 4 i direktiv 2002/77/EF, kun påberåbes af medlemsstaten med henvisning til hensynet til en alsidig nyhedsformidling og for at sikre formålet om kulturel og sproglig mangfoldighed, og ikke med henvisning til og til fordel for de virksomheder, der driver net, som overskrider de grænser i antitrust-bestemmelserne, der allerede er fastsat i den nationale lovgivning?
- 7) Skal medlemsstaten for at kunne gøre brug af undtagelsen i artikel 5 i direktiv 2002/20/EF oplyse hvilket formål, der faktisk forfølges med den nationale undtagelsesbestemmelse?
- 8) Kan denne undtagelse udover det tilfælde, der vedrører koncessionshaveren for public service-TV (RAI i Italien) også finde anvendelse til fordel for private operatører, som ikke har vundet en udbudskonkurrence og på bekostning af virksomheder, der derimod i overensstemmelse med reglerne er blevet tildelt en koncession efter afholdelse af en udbudskonkurrence?
- 9) Skal de bestemmelser, der følger af fællesskabsretten i traktaten og afledt ret, der har til formål tillige at sikre en effektiv konkurrence (workable competition) bl.a. på området for radio-/tv-spredning, anses for at medføre en pligt for den nationale lovgiver til at afholde sig fra at forlænge den gamle analoge overgangsordning i forbindelse med overgangen til det digitale jordbaserede system, fordi det kun i tilfælde af analog afvikling (med den dertil knyttede overgang til digital radio-/tv-spredning) ville have været muligt at allokere frigivne frekvenser til forskellig brug, mens der i tilfælde af en simpel indledning af processen med henblik på overgang til et digitalt jordbaseret system, opstår en risiko for at forværre manglen på disponible frekvenser, hvilket skyldes, at den analoge og digitale radio-/tv-spredning foregår parallelt (simulcast)?
- 10) Sikres det hensyn til en alsidig nyhedsformidling og en effektiv konkurrence på området for radio-/tv-spredning, som er garanteret i fællesskabsretten, ved en national ordning, der — som den, der er fastsat i lov nr. 112/2004 — fastsætter en ny grænse på 20 % af ressourcerne i

forbindelse med et nyt og meget omfattende kriterium (det såkaldte SIC, der er fastsat i artikel 2, litra g), og artikel 15, stk. 1, i lov nr. 112/2004), og som også omfatter virksomhed, der ikke er relevant for alsidig nyhedsformidling, når »det relevante marked« i antitrust-bestemmelser normalt defineres ud fra en sondring mellem forskellige markeder på området for radio-/tv-spredning, idet der endog sondres mellem betalings-tv og ikke betalings-tv, der udsendes over æteren (jf. eksempelvis Kommissionens beslutning COMP/JV.37, BSKYB/KirchPayTV, forordning (EØF) nr. 4064/89, Merger Procedure 21/03/2000 og COMP/M.2876-NEWSCORP/TELEPIU', forordning (EØF) nr. 4064/89, Merger Procedure 2/4/2003)?

⁽¹⁾ EFT L 108 af 24.4.2002, s. 21.

⁽²⁾ EFT L 108 af 24.4.2002, s. 33.

⁽³⁾ EFT L 249 af 17.9.2002, s. 21.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved dom afsagt den 13. oktober 2005 af Cour d'appel de Bruxelles i sagen De Landtsheer Emmanuel SA mod Comité Interprofessionnel du Vin de Champagne, forkortet CIVC og Veuve Clicquot Ponsardin SA

(Sag C-381/05)

(2006/C 10/20)

(Processprog: fransk)

Ved dom afsagt den 13. oktober 2005, indgået til Domstolens Justitskontor den 19. oktober 2005, har Cour d'appel de Bruxelles i sagen De Landtsheer Emmanuel SA mod Comité Interprofessionnel du Vin de Champagne, forkortet CIVC og Veuve Clicquot Ponsardin SA forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

- 1) Dækker definitionen af sammenlignende reklame de reklamer, hvori annoncøren udelukkende henviser til en varetype, således at det i givet fald kan antages, at en sådan reklame henviser til alle virksomheder, der udbyder denne varetype, og at enhver af disse virksomheder kan påstå at være blevet identificeret?
- 2) Med henblik på at afgøre, om der er et konkurrenceforhold mellem annoncøren og den virksomhed, der er henvist til i direktivets artikel 2a's forstand:
 - a. Skal det da antages, navnlig på grundlag af artikel 2a, sammenholdt med artikel 3a, litra b), at en konkurrent i denne bestemmelses forstand er enhver virksomhed, som reklamen gør det muligt at identificere, uanset de varer eller tjenesteydelser, virksomheden udbyder?